

Arendsoog en het FRAME-komplot

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Arendsoog
en
het FRAME-komplot

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1985

© P. Nowee, 1985

© Illustraties: Herry Behrens

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Herry Behrens

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1055 6 (paperback)

ISBN 978 90 499 1169 0 (hardback)

ISBN 978 90 480 1178 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een hulpsheriff verdwijnt ...

Bob Stanhope – die je vast en zeker beter kent onder zijn bijnaam Arendsoog – kon zich niet herinneren ooit zo'n grote kerel ontmoet te hebben. Sheriff Hagerty was een reus! Hij moest minstens twee meter lang zijn en, zoals hij daar voor het raam stond, namen zijn brede schouders bijna alle daglicht weg. De weinige zonnestrallen die er toch in slaagden naar binnen te dringen, leken zijn rode haar en volle baard in vuur en vlam te zetten. Hagerty was zonder overdrijving een indrukwekkende man en... voor iemand met een kwaad geweten ongetwijfeld ook angstaanjagend.

'Vindt u het erg om de luiken voor de ramen open te doen, sheriff?' vroeg mrs. Stanhope, Arendsoogs moeder, terwijl een glimlach om haar lippen speelde.

Hagerty keek even verward om zich heen, alsof hij niet begreep wat zij bedoelde. Toen drong het tot hem door dat zijn machtige postuur bijna de hele kamer verduisterde en deed haastig een stap opzij. Zijn bulderende lach vulde het woonvertrek van de S-ranch tot in alle hoeken.

'Neemt u me niet kwalijk,' zei hij, terwijl hij naar de tafel liep. Zijn typische accent verried duidelijk zijn Ierse afkomst. Hij trok een stoel naar achteren en ging zitten. Zijn kolossale gestalte leek het formaat van het meubilair terug te brengen tot dat in een poppenhuis.

'U komt dus uit Mountain View, sheriff?' kwam Arendsoog ter zake.

'Mijn vrienden noemen me Kelly, sir', antwoordde Hagerty.

'En de mijne noemen me Bob,' zei Arendsoog, terwijl hij een hand uitstak.

'Dat praat ongetwijfeld makkelijker,' grinnikte Hagerty. Hij greep Arendsoogs hand, die geheel in zijn reusachtige vuist verdween, en schudde hem krachtig.

'Ik geloof dat ik er verstandiger aan doe om met je uit eten te gaan dan ruzie met je te maken, Kelly,' zei Arendsoog. Hij betastte zijn rechterhand met de linker alsof hij wilde controleren of alle botjes nog

op hun plaats zaten.

‘Heb je wat op je kerfstok, Bob?’ vroeg Kelly Hagerty met een twin-
keling in zijn ogen.

‘Niet dat ik weet!’

‘Dan hoeft je niet bang te zijn,’ grinnikte de sheriff weer. ‘Overigens...’

‘Wat overigens’...?’

‘Ik zou je ook niet aanraden me mee uit eten te nemen... Moeder
de vrouw klaagt al jaren dat ik eigenlijk drie maandsalarissen moet
verdienen om de hoeveelheid eten die ik aankan te kunnen betalen...’
Terwijl zijn donderende lach weer tegen de muren dreunde, sloeg hij
op zijn machtige buik, die door een buitenmodel koppel omspannen
werd.

‘Goed dat u waarschuwt, sheriff,’ lachte mrs. Stanhope.

‘Kelly, madam...’

‘Goed dat je waarschuwt, Kelly,’ verbeterde Arendsoogs moeder
zich. ‘Je eet toch mee?’

‘Graag mevrouw... Maar waarom zegt u ‘goed dat je waarschuwt’?’

‘Mijn dochter Ann, mijn zoon en zijn Indiaanse vriend Witte Ve-
der kunnen er ook wat van, Kelly. Ik zal een paar koeien extra laten
slachten,’ antwoordde mrs. Stanhope en met een ingehouden lach ver-
dween ze snel naar de keuken.

Sheriff Hagerty keek haar zwijgend na. ‘Jullie boffen met zo’n moe-
der,’ zei hij dan tegen Arendsoog en Ann. ‘Een vrouw met een hart
van goud!’

‘En daar is geen letter van overdreven,’ vulde Arendsoog aan.
‘Maar... eh...’

Kelly Hagerty stak bezwerend zijn hand in de lucht. ‘Ik weet het...
Ik praat te veel, zonder iets te zèggen. We hadden het over Mountain
View. Ik weet niet of jullie weten waar dat ligt...?’

Arendsoog, Ann en Witte Veder schudden gelijktijdig het hoofd.
Ann was ongewoon stil voor haar doen. Niet alleen brandde ze van
nieuwsgierigheid om te weten wat de sheriff naar de S-ranch voerde,
maar ze was ook zichtbaar onder de indruk van de roodharige reus.

‘Wel, Mountain View ligt ongeveer honderdvijftig mijl ten oosten,
of eigenlijk ten noordoosten van Dorwan aan de San Pedro-rivier. Zo-
als de naam al zegt heb je vanuit het stadje waar ik sheriff ben een
schitterend uitzicht op de bergen, in dit geval de Galiuro Mountains.’
Hij pauzeerde even, haalde een pijp te voorschijn en begon die te stop-
pen. ‘Mountain View telt ongeveer tweehonderd inwoners en daar

reken ik dan de bewoners van de ranches en farms in de omgeving bij. Nee,' verbeterde hij zichzelf dan, 'ik zeg het verkeerd, geloof ik. Bij die tweehonderd moet je de inwoners van de ranches en farms niet optellen. Die zijn er al bij inbegrepen. Bezwaar...?' Hij hield vragend de pijp in de hoogte.

Arendsoog schudde het hoofd. 'Ga je gang, Kelly.'

De sheriff streek een lucifer aan, hield hem bij de pijpenkop en trok aandachtig. Heel even leek het alsof hij alle belangstelling voor zijn omgeving verloren had. Toen pakte hij de draad van zijn verhaal weer op. 'Ik zal er een beetje vaart achter zetten, anders zit ik hier vanavond nog te kletsen. Mountain View dus... Tweehonderd inwoners. Wat landbouw en veeteelt in de omgeving, een kopermijn waar ongeveer dertig mannen werk vinden, er is een school, een kerk, twee saloons, een logement, een paar winkels, een bijkantoor van de Bank of Phoenix, een smederij, een timmermanswerkplaats, een wagenmaker die ook de kleine stalhouderij beheert en tenslotte mijn kantoor.' Hij zweeg en zuchtte diep, alsof hij bekaf was van de opsomming.

'Een stadje zoals er zoveel zijn, dus,' zei Arendsoog, die gewoontegetrouw heel geconcentreerd geluisterd had.

'Inderdaad, Bob. Ik geloof, dat wij ons in niets onderscheiden van andere dorpen en stadjes. Vriendelijke mensen, burens helpen elkaar of maken eens flink ruzie, op zondag is de kerk zo vol dat de mensen moeten staan, gezelligheid in de saloons, af en toe een beetje herrie als er een boven zijn theewater is...'

Witte Veder keek vragend van de één naar de ander. 'Bóven theewater...?'

Arendsoog begreep, dat zijn vriend de uitdrukking niet kende. Hij wilde het uitleggen, maar Ann was hem voor.

'Aangeschoten, teut, dronken,' zei ze kort. Iedere onderbreking in het verhaal van sheriff Hagerty was haar er één te veel.

Witte Veder knikte nu begrijpend.

'Sorry, vriend,' zei Hagerty, terwijl hij de Indiaan vriendelijk maar niet al te zachtzinnig op de schouder sloeg. 'Neem het ons maar niet kwalijk. We hebben nu eenmaal een stel gekke uitdrukkingen in onze taal.'

'Mij nemen niet kwalijk,' zei Witte Veder, die zich afvroeg of hij de volgende dag een beurse plek op zijn schouder zou hebben. 'Nu echt ter zake,' vervolgde Kelly weer. 'Een jaar of drie geleden kwam er een jonge kerel ons stadje binnen rijden. Hij zat op zwart zaad...' Met

een haastige blik op Witte Veder verbeterde hij zich dan. ‘Ik bedoel: hij had geen geld meer en zocht werk. Het was al donker toen hij aankwam en ik liet hem slapen in een van de cellen van mijn kantoor, die op dat moment toch leeg waren. Uiteraard liet ik de deur open, want moe zijn en geen geld hebben is per slot van zake geen misdrijf. Enfin, de volgende dag stuurde ik hem naar de mijn en een paar uur later hoorde ik al van een van de voormannen, dat hij een keiharde werker was. Mountain View heeft er geen moment spijt van gehad, dat we onze vriend in ons midden opnamen. Zijn volledige naam was Francisco Manuel Patrick Shane Fitzmaurice, maar hij was al gauw zo populair dat de mensen Francisco gingen afkorten. Cisco werd het, een nogal ongebruikelijke afkorting, maar onze vriend had er geen enkel bezwaar tegen. Als hij niet lachte, floot hij en als hij niet floot, zong hij. Hij zal ongetwijfeld ook wel eens verdriet gehad hebben, moe zijn geweest of gewoon uit zijn humeur, maar daar merkten wij dan niets van. Dan sloot hij zich op in het kamertje dat hij gehoord had tot hij verwerkt had wat hem dwars zat.’

‘Je moet me toch eens aan hem voorstellen,’ merkte Ann langs haar neus op, toen sheriff Hagerty even zweeg.

‘Ik begrijp het, lieve kind. Er waren meer meisjes van jouw leeftijd die best eens op een zondagmiddag met hem langs de rivier wilden wandelen...’

Ann kreeg nu een hoofd als een boei en wist niet waar ze kijken moest.

Arendsoog kwam haar te hulp. ‘Je moet toegeven, dat die Cisco klinkt als de ideale man voor een lieve vrouw... Tenminste, als hij werkelijk is zoals jij hem voorstelt. Heiligen bestaan dus nog steeds...!’

‘Ik kan het ook niet helpen, maar zo was hij nu eenmaal. Maar denk nu ook weer niet, dat hij een heilig boontje was. Hij was altijd te porren voor een lolletje... als het maar niet ten koste van iemand anders ging. Plagen? O.K., maar geen pèsten! Een sterk verhaal, prima, maar niet liegen! Zuinig, maar niet gierig.’

‘Er zijn twee dingen die me dwars zitten,’ zei Arendsoog, toen Kelly zweeg.

‘Eén voor één!’

‘Uitstekend. Francisco Manuel Patrick Shane Fitzmaurice heet de jongeman voluit...’

‘Ik weet wat je zeggen wilt. Een rare combinatie van namen,’ liet sheriff Hagerty Arendsoog niet uitspreken. ‘Op het eerste gezicht wel,

maar niet meer als je weet dat zijn vader oorspronkelijk uit Ierland – net als mijn voorouders – kwam en zijn moeder een Mexicaanse was? Fitzmaurice is dus de achternaam van zijn vader, zijn eerste twee voornamen komen van zijn moeders kant en Patrick en Shane zijn zo Iers als maar kan. Volgende vraag...'

Arendsoog glimlachte even. Hij mocht de goedmoedige reus wel. 'Er is me iets opgevallen...' Hij zocht even naar de juiste woorden. 'Telkens als je het over Francisco hebt, praat je in de verleden tijd...'

Er gleed plotseling een schaduw over het gezicht van Hagerty. 'Geef me als ik zeg, dat ik dat volkomen onbewust heb gedaan,' zei hij dan ernstig. 'Het komt waarschijnlijk, omdat ik mij zorgen maak.'

'Zorgen om Cisco?'

Hagerty knikte. 'Laat me mijn verhaal maar afmaken. Dan zul je het begrijpen.' Zijn pijp was uitgegaan en hij streek opnieuw een lucifer aan. 'Een maand of veertien geleden kreeg mijn deputy (hulpsheriff) een goede baan aangeboden in Phoenix. Ik kon hem natuurlijk niet tegenhouden, hoewel ik het verdraaid jammer vond dat hij wegging. Enfin, ik had dus een nieuwe deputy nodig...'

'Cisco?' veronderstelde Arendsoog.

Hagerty knikte. 'Hij solliciteerde en ik aarzelde geen moment om hem aan te nemen. Ik mag wel zeggen dat ik er nooit spijt van heb gehad. Een tovenaars was die knaap! Hij slaagde er zelfs in een burenruzie tussen twee ranchers die al meer dan tien jaar sleepte bij te leggen. En toen... kwam er een brief...' Hij zweeg even alsof hij de spanning wilde verhogen.

'Een brief? Van wie?'

'De brieven van mijn deputy gaan mij natuurlijk geen snars aan, maar Cisco vertelde zelf dat hij van zijn ouders was. De inhoud heb ik nooit gelezen, maar er moet iets belangrijks in gestaan hebben, want hij vroeg of hij met onmiddellijke ingang een maand verlof kon krijgen. Cisco zou zoiets nooit vragen als het niet echt noodzakelijk was en ik stemde dan ook onmiddellijk toe. Dat is nu ruim twee maanden geleden...'

'En al die tijd heb je niets meer van hem gehoord?' vroeg Ann, die bijna letterlijk aan de lippen van de verteller hing.

'Oh jawel! Nauwelijks een week na zijn vertrek kreeg ik een telegram uit Ajo...' Hij haalde een opgevouwen telegramformulier uit zijn borstzak en vouwde het open. Terwijl hij het papier naar het licht hield, las hij voor:

*SHERIFF HAGERTY
MOUNTAIN VIEW
ARIZONA*

*SCHOKKENDE ONTWIKKELINGEN STOP HEB DRIN-
GEND RAAD NODIG STOP KEER MET SPOED TERUG
STOP*

CISCO

Hagerty liet het papier zakken en keek zijn toehoorders één voor één strak aan. 'Cisco is tot de dag van mijn vertrek uit Mountain View niét teruggekeerd en ik heb na dit telegram niéts meer van hem gehoord...' zei hij dan op bijna dramatische toon.

Het bleef minutenlang stil in de woonkamer van de S-ranch. Uit de keuken drongen geluiden door, die erop wezen dat mrs. Stanhope druk aan het werk was.

'Heb je iets gedaan om erachter te komen wat er met onze vriend kon zijn gebeurd?' vroeg Arendsoog dan.

'Natuurlijk!' Hagerty's stem klonk bijna verontwaardigd. 'Ik heb een telegram gestuurd aan zijn ouders om te vragen of zij iets meer wisten. In hun antwoord stond, dat zij hun oudste zoon al in ruim drie jaar niet gezien hadden...'

'Dus Cisco is helemaal niet thuis geweest!' concludeerde Arendsoog. 'Of... zijn ouders schreven mij niet de waarheid,' wierp Kelly Hager-ty met een grimmige trek op zijn gezicht tegen.

'Waarom zouden zij liegen?'

'Dat weet ik niet, maar zou jij niet liegen als je daarmee kunt voorkomen dat je kind in gevaar komt?'

'Ik heb geen kinderen, dus ik kan geen 'ja' of 'nee' zeggen,' antwoordde Arendsoog. 'Ik kan wel proberen om me in die situatie in te denken en dan denk ik dat ik ook zou liegen.'

Hagerty keek hem triomfantelijk aan. 'Geloof me, Bob, dit zaakje stinkt als een beerput. Ik heb geprobeerd het karakter van Cisco een beetje te beschrijven. Woorden als 'schokkende ontwikkelingen' zou hij nooit op papier zetten als er niet werkelijk iets ergs aan de hand is. Ontwikkelingen, die hem dwongen terug te keren naar Mountain View om mij om advies te vragen...!' Hij schudde resoluut het hoofd. 'Cisco wist duidelijk met de situatie geen raad en wilde met mij over-

leggen wat hij het beste kon doen. En die ontwikkelingen moeten ècht 'schokkend' zijn geweest anders zou hij mij wel getelegrafeerd of geschreven hebben om me te vertellen wat er precies aan de hand was.'

'Misschien telegram of brief dan worden zeer erg veel lang,' opperde Witte Veder.

'Of... die ontwikkelingen waren zó schokkend, dat Cisco ze niet zwart op wit durfde te zetten,' kaatste Hagerty onmiddellijk terug.

Arendsoog steunde met zijn ellebogen op tafel en liet zijn kin rusten in zijn handen. Hij keek naar buiten zonder iets te zien. 'Waar wonen de ouders van Cisco?' vroeg hij dan plotseling.

'In Munera. Uit de verhalen van onze vriend heb ik kunnen opmaken, dat het een gehucht is op slechts enkele mijlen afstand van de Mexicaanse grens, ergens ten zuidwesten van Ajo...'

Arendsoog knikte. Hij was nog steeds in gedachten verzonken. 'Ajo... dat is vier à vijf dagreizen hiervandaan...' mompelde hij. 'O.K.!' zei hij dan plotseling op een toon alsof hij een beslissing had genomen. Je wilt dus dat wij Cisco voor je opsporen...'

Hagerty kreeg een kleur tot in zijn nek. 'Dat... eh... heb ik niet...'

'Nóg niet,' viel Arendsoog hem in de rede, 'maar je bent niet voor niets hiernaar toe gekomen.'

'Ik geef me gewonnen,' grijnsde de sheriff van Mountain View. 'Zelfs als er maar een klein deel waar is van hetgeen er over jou en je vriend verteld wordt, dan nog zijn jullie de meest aangewezen personen om deze zaak op te lossen.'

'Het is verstandig als je niet alles gelooft wat 'men' vertelt,' antwoordde Arendsoog langs zijn neus weg. 'Wij zijn ook maar gewone mensen.'

'En valse bescheidenheid is dubbele hoogmoed,' bemoeide Ann zich er, een beetje verontwaardigd, mee. 'Zó gewoon zijn jullie nu ook weer niet!'

Arendsoog keek zijn zus heel even van opzij aan. 'Misschien heb je gelijk, zusje,' zei hij dan. 'Er zijn maar weinig broers die een wildvreemde hulpsheriff gaan opsporen omdat hun zuster zo graag kennis met hem zou willen maken en met hem langs een rivier zou willen wandelen...'

De daverende lach van Kelly Hagerty dreunde tegen de muren van de woonkamer, terwijl Arendsoog nog net op tijd kon wegduiken om aan de maaierende arm van zijn zus te ontkomen.

'Ik krijg je nog wel... rot knul...!' briepte ze woedend. 'En dan zul je

spijt hebben als haren...'

Op dat moment kwam haar moeder met een stapel borden de kamer binnen. Haar ogen flitsten van de één naar de ander en ze scheen onmiddellijk aan te voelen wat er aan de hand was. 'En als jij me niet onmiddellijk helpt met tafeldekken, zul jij spijt als haren op je hoofd krijgen,' zei ze dan op gespeeld ernstige toon.

Ann maakte een wanhopig gebaar met haar armen. Ze stond op en slofte met een gezicht als een oorwurm naar de keuken. 'Ik ben altijd de pineut,' waren haar laatste verstaanbare woorden.

Mrs. Stanhope keek haar zoon strak aan. 'Bob...?'

Arendsoog sloeg zijn arm om haar heen. 'Ik plaagde haar maar wat, moeder,' zei hij lachend. 'Maak u geen zorgen. Ik zal het straks dubbel en dwars goed maken. Misschien was ik wel af voor haar...'

'Afgesproken, Bob,' glimlachte zijn moeder.

'Ik zei 'misschien'...!' protesteerde Arendsoog, maar hij wist dat het vergeefse moeite was.

HOOFDSTUK 2

Munera

Het was siëstatijd, toen onze vrienden Munera binnenreden. Het gehucht was in een diepe slaap verzonken en geen enkel geluid verstoorde de intense stilte of het moest het zoemen van de voortdurend om Arendsoogs hoofd zeurende vliegen zijn.

Kelly Hagerty had niet overdreven, toen hij Munera een ‘gehucht’ noemde. Van straten, laat staan van een plein of iets dergelijks, was geen sprake. Waar de oneffen rotsgrond het toeliet waren vijftien à twintig huisjes opgetrokken, hoewel de benaming ‘huis’ in een aantal gevallen te veel eer bewees aan de bouwvallige krotten. ‘Ik kan me levendig voorstellen, dat Cisco hier weg wilde,’ zei Arendsoog, terwijl hij een lastige vlieg van zijn voorhoofd joeg.

Ze hadden hun paarden ingehouden ergens in het niemandsland tussen twee huizen. De gesloten luiken voor de ramen leken grote, donkere ogen die onze vrienden argwanend, ja, bijna vijandig, aanstaarden.

Munera lag in het gebied waar de Growler Mountains overgingen in de kale woestenijs van de Gila Desert. Vlakbij stroomde de San Cristobal Wash. Hoewel... ‘stromen’ is nogal overdreven gezegd voor de reeks stinkende poelen en ondiepten die al eeuwenlang wanhopig probeerden samen te groeien tot een riviertje. Pas vele tientallen mijlen noordwestelijker, ongeveer ter hoogte van Dateland, slaagden zij daarin, om tenslotte opgeslokt te worden door de Gila River die de gelijknamige woestijn in tweeën spleet.

Terwijl Arendsoog om zich heen keek, vroeg hij zich onwillekeurig af wie in ’s hemelsnaam als eerste mens op het idee was gekomen dit verlaten oord uit te kiezen om er een huis te bouwen. Het was een gedachte die wel vaker bij hem opkwam als hij eenzame, of op de top van een berg gebouwde dorpjes zag.

Het was een volle week na het bezoek van sheriff Hagerty aan de S-ranch. Er waren nog wat dingen te regelen geweest voor zij konden

vertrekken. Eén van die dingen was: controleren of Hagerty werkelijk was wie hij voorgaf te zijn. Per slot van zake kon de eerste de beste onbekende wel beweren, dat hij sheriff van Mountain View was! Hagerty had alle begrip getoond voor het feit, dat Arendsoog zekerheid wilde hebben over zijn identiteit. Sterker nog, Hagerty was er blij om geweest! Het was een bewijs te meer geweest voor de grondigheid waarmee onze vrienden een zaak aanpakten.

Hoe het ook zij, het vaststellen van Kelly Hagerty's ware identiteit had geen enkel probleem opgeleverd. Arendsoog moest toch naar Dorwan om zijn directe 'baas', sheriff Grisley, te vertellen dat hij gedurende enige tijd niet op de S-ranch zou zijn. Grisley en Hagerty die meegegaan was naar Dorwan, bleken oude bekenden te zijn. Sheriff Grisley durfde 'allebei zijn oude handen in het vuur te steken voor Kelly Hagerty', zoals hij het zelf uitdrukte. Deze woorden waren voor Arendsoog meer dan voldoende geweest!

'Wij wachten tot mensen wakker worden?' vroeg Witte Veder.

Arendsoog knikte vaag. 'Het zal niet lang duren,' meende hij, terwijl hij naar de stand van de zon keek. Het moest een uur of vier zijn en het gloeiende hemellichaam was allang aan zijn dagelijkse tocht naar de westelijke horizon begonnen. De schaduwen werden bijna zienderogen langer. Helaas was er geen zuchtje wind en van een temperaturodaling was dan ook nog niets te merken. De hemel was strakblauw en onze vrienden wisten, dat de afkoeling straks heel snel zou toeslaan. De hitte zou, zodra het donker werd, door het ontbreken van bewolking onbelemmerd en in een razend tempo teruggestraald worden naar het heelal. Op dergelijke avonden kon het werkelijk bitter koud worden.

'Jij hebben gelijk,' zei Witte Veder. Zijn scherpe oren hadden het geluid van een huilende baby opgevangen.

Arendsoog hoorde het nu ook en glimlachte onwillekeurig. Hij wist, dat het huilen van de baby een 'sneeuwbaaleffect' zou hebben. De moeder zou wakker worden en proberen de baby stil te krijgen. Door het niet te vermijden geluid, dat zij daarbij zou maken, zouden haar man en de andere kinderen gewekt worden. En als in één huis de kinderen wakker waren, zouden die van de burens al spoedig volgen!

In dit geval ging alles nog veel sneller, omdat het huilen van de baby, dat inmiddels in een luidkeels krijzen was overgegaan, als een wekker voor het hele gehucht scheen te werken!

Luiken werden opengegooid en terwijl onze vrienden rustig af stegen, wisten zij zich al door een aantal ogen bekeken. Arendsoog en Witte Veder deden alsof zij het niet in de gaten hadden en leidden hun rijdieren naar een houten trog, waar nog een bodempje water in stond. Arendsoog knoopte zijn halsdoek los en veegde er zijn bezwete en stoffige gezicht mee af.

De eerste kinderen kwamen intussen naar buiten en al heel gauw waren onze vrienden omringd door een tiental nieuwsgierige, maar zwijgende gezichtjes.

‘Dag!’ zei Arendsoog, terwijl hij zich richtte tot de grootste van het span, een joch van een jaar of acht. ‘Ik heet Bob. Hoe heet jij?’ De jongen scheen even na te denken of hij wel antwoord zou geven. Waarom ook niet, dacht hij dan. De stem van de vreemdeling had vriendelijk geklonken en bovendien wist hij zich in de rug gedekt door zijn ouders! Hij hakte de knoop door. ‘Benito!’ zei hij dan stoer.

‘En ik heet Maria, señor...’

‘Johnny...’

‘Paco...’

‘En ik Felipe...’

‘Mary-Jo...’

‘Ann...’

Arendsoog zag zijn kans schoon. ‘Ann...!? Ik heb een zusje, dat ook Ann heet!’ lachte hij. ‘Toevallig, hè?’

Tien, nu weer zwijgende, hoofden knikten ijverig, niet wetend dat er in dit grote land misschien nog wel honderdduizend andere meisjes Ann heetten!

‘En wie van jullie heet er van zijn achternaam Fitzmaurice?’ gaf Arendsoog het gekakel geen kans om opnieuw los te barsten.

Een hummeltje van een jaar of zes stak verlegen zijn vinger op. Hij was zich bewust van de bewonderende blikken van zijn vriendjes. De vreemdeling kende hem...!

‘Heb jij een grote broer, die Francisco heet?’

Het jochie knikte heftig. Zijn ogen begonnen te glimmen. Het was van zijn gezicht te lezen, dat hij trots was op zijn grote broer. Arendsoog en Witte Veder, die op de rand van de trog waren gaan zitten, kwamen nu overeind. ‘Ik wil graag met jouw vader praten,’ zei Arendsoog dan. ‘Wil jij me vertellen waar je woont?’

Het knulletje stak zwijgend een hand uit en wees in de richting van één van de huisjes. En zonder Arendsoogs reactie af te wachten, begon

hij dan die kant op te huppelen.

Er speelde een glimlach rond Arendsoogs lippen, terwijl hij en Witte Veder het jongetje volgden. Hij voelde zich net de rattenvanger van Hameln! Nieuwsgierig, maar toch op veilige afstand, liepen de andere kinderen achter onze twee vrienden aan. Het enige, dat er nog ontbrak, was het geluid van een fluit!

Het kleine jochie was inmiddels verdwenen in het huisje, dat hij had aangewezen. ‘Mamá...!!!’

Arendsoog en Witte Veder bleven staan.

Er verscheen een vrouw in de deuropening. ‘Wie moet u hebben, señores?’ Haar zangerige stem en het Mexicaanse accent gaven een heel aparte charme aan het Engels dat zij sprak.

‘Mrs. Fitzmaurice?’ vroeg Arendsoog vriendelijk, terwijl hij tegen de rand van zijn hoed tikte.

‘Yes, señor.’

‘Mijn naam is Bob Stanhope en dit is mijn Indiaanse vriend,’ stelde Arendsoog zich voor.

‘Tanto gusto (aangenaam)...’ mompelde de vrouw beleefd.

‘Is uw man misschien thuis, mrs. Fitzmaurice?’

‘No señor. Mijn man werkt in Ajo, samen met één van mijn zoons. Hij komt alleen in het weekeinde naar huis...’

Het was een tegenvaller. Het was natuurlijk dom, maar Arendsoog had geen seconde rekening gehouden met de mogelijkheid dat Cisco’s vader niet thuis zou zijn.

‘Kan ik u misschien van dienst zijn, señores?’ vervolgde mrs. Fitzmaurice vóór onze vriend over zijn teleurstelling heen was en iets had kunnen zeggen.

‘Hopelijk wel, mevrouw. Het gaat om uw oudste zoon, Francisco...’ Arendsoog zweeg geschrokken.

De verandering in de gelaatsuitdrukking van mrs. Fitzmaurice was opvallend. Verwarring, schrik, angst... Ze keek paniekerig om zich heen, alsof er van een of andere kant gevaar dreigde. ‘Eh... wilt... wilt u niet even binnenkomen...?’

‘Graag!’ antwoordde Arendsoog. Hij vóelde dat haar uitnodiging meer met angst dan met gastvrijheid te maken had. Op de voet gevolgd door Witte Veder stapte hij over de houten drempel het huisje binnen.

In ratelend Mexicaans joeg mrs. Fitzmaurice de kinderen weg; beval haar zoontje om buiten te gaan spelen en sloot vervolgens de buiten-

deur. Heel even bleef ze met haar hand op de deurknop geleund staan. Toen draaide ze zich plotseling om. Arendsoog en Witte Veder, die middenin het kleine woonkamertje waren blijven staan, keken haar onderzoekend en tegelijk verbaasd aan.

‘Ik smeeek u, señores, stelt u alstublieft geen vragen meer en gaat u weg,’ zei ze dan zachtjes en met trillende stem.

‘Wij hebben geen kwade bedoelingen, mrs. Fitzmaurice,’ probeerde Arendsoog haar angst weg te nemen. ‘Maakt u zich zorgen om Francisco...?’

Heel even keek de vrouw hem radeloos aan. ‘Ik smeekte u om geen vragen meer te stellen,’ fluisterde ze toen. ‘Brengt u alstublieft het leven van mijn Paco niet in gevaar...’ Ze had haar ogen nu gesloten.

Arendsoog voelde een intens medelijden met de vrouw. Ze ging op dit moment door een hel. Hij gaf Witte Veder een seintje en liep terug in de richting van de buitendeur. Hij begreep, dat hij het lijden van de vrouw niet mocht vergroten. Mrs. Fitzmaurice deed een stap opzij en opende haar ogen. Er sprak nu dankbaarheid uit haar blik.

Heel even hield Arendsoog de pas in en legde een hand op haar schouder. ‘Vergeet u dat wij hier geweest zijn,’ zei hij zacht. En bijna onhoorbaar voegde hij eraan toe: ‘Maar vertrouwt u erop, dat Paco bij u terugkomt.’

‘Gracias (dank u), señor,’ fluisterde de vrouw. Het kostte haar zichtbaar moeite, maar er verscheen werkelijk iets dat op een glimlach leek op haar gezicht.

Zwijgend verlieten onze vrienden nu het huisje en liepen terug naar hun paarden. Toen ze opstegen, hadden de kinderen van Munera zich alweer om de twee vreemdelingen verzameld. ‘Adios!’ deed Arendsoog joviaal en gespeeld vrolijk.

‘Adios, señor...’

‘Good-bye...’

Het tweetalige koor van kinderstemmen klonk na in hun oren, toen zij Munera verlieten. Zonder om te kijken, wist Arendsoog echter dat ook de ogen van iedere volwassene in het gehucht op hen gevestigd waren...

De huisjes van Munera waren allang niet meer zichtbaar, toen Arendsoog Lightfeet inhield en afsteeg. De omgeving was dor, kaal en droog en de enige planten, die het hier zichtbaar naar hun zin hadden, waren de soms metershoge cactussen, die door hun vorm de bijnaam

‘orgelpijp-cactussen’ gekregen hadden.

Ze hadden geen van beiden een woord gesproken gedurende de rit. Ieder was te druk bezig geweest met zijn eigen gedachten.

‘Paco zijn Francisco?’ verbrak Witte Veder die stilte nu. Arendsoog knikte. ‘Francisco is hetzelfde als Franciscus of Frans.

Wij maken daar als troetelnaam en afkorting ‘Framsje’ van. In het Spaans, en daardoor ook in het Mexicaans, wordt dat ‘Paco’. Ik weet niet hoe dat ontstaan is, maar het is nu eenmaal zo. ‘Cisco’ is een afkorting, die ik niet ken en ik vermoed, dat de inwoners van Mountain View die verzonnen hebben. Hoe dan ook: Francisco, Cisco en Paco zijn één en dezelfde!’ Hij zweeg even en keek naar de paarden, die zowaar hier en daar nog een plukje half verdord gras vonden! ‘Wat viel jou eigenlijk het meeste op?’ zei hij dan plotseling.

‘Mrs. Fitzmaurice moeten hebben gezien haar zoon,’ antwoordde Witte Veder, die heel goed begreep dat Arendsoog zijn eigen nog niet uitgesproken mening wilde toetsen aan die van zijn vriend. Arendsoog wilde zelf niet als eerste iets zeggen om hem niet te beïnvloeden.

De cowboy kon een zucht van opluchting nauwelijks onderdrukken. ‘Fijn dat je ook tot die conclusie bent gekomen,’ zei hij tevreden. En eigenlijk overbodig legde hij uit waarom hij tot dezelfde slotsom was gekomen als zijn Indiaanse vriend. ‘Sheriff Hagerty stuurt een telegram aan de ouders van Cisco en krijgt als antwoord, dat zij hun zoon al in ruim drie jaar niet gezien hebben. Dan komen er plotseling twee vreemdelingen bij mrs. Fitzmaurice op bezoek, die zeggen dat hun bezoek te maken heeft met haar oudste zoon... Wat is de normale reactie in zo’n geval...?’ En zonder antwoord af te wachten vervolgde hij: ‘Een normale reactie zou zijn: ‘Wat is er gebeurd? Is er iets ergs aan de hand met mijn zoon?’... Per slot van zake heeft zij hem in drie jaar niet gezien...’ Hij zweeg en staaarde in de verte zonder iets te zien.

‘Mrs. Fitzmaurice zijn zeer erg veel bang,’ bracht Witte Veder het gesprek weer op gang.

‘Ja. Ze was als de dood... Angst en paniek... En dan die smeekbede van haar: ‘Brengt u alstublieft het leven van mijn Paco niet in gevaar...’ Dat kun je alleen maar zeggen als je wéét, dat je zoon nog in leven is...’

‘Mij denken sheriff Hagerty hebben gelijk,’ meende Witte Veder.

‘Gelijk...? Waarin?’

‘Zaakje stinken als beerput!’

‘En dáár heb jij weer gelijk in,’ knikte Arendsoog. Hij floot tus-

sen zijn tanden en onmiddellijk kwam Lightfeet naderbij. ‘Zullen we maar weer?’

‘Wij gaan naar Ajo?’

Arendsoog knikte. Hij verwonderde zich er niet eens meer over, dat Witte Veder zijn gedachten geraden had. Ze zaten immers zo vaak op dezelfde golflengte!

HOOFDSTUK 3

Nachtelijk bezoek

Ajo lag ongeveer vijf uur rijden ten noordoosten van Munera. Niet dat de afstand zo groot was, maar de kortste weg leidde dwars door de onherbergzame Growler Mountains. Het was dan ook al volkomen donker, toen onze vrienden het stadje binnenreden.

Sinds in de bergen aan de andere kant van Ajo rijke koperlagen waren ontdekt, was het dorpje snel gegroeid tot een flink provincie-stadje. Eeuwenlang was dit gebied – evenals onder andere Californië, Nieuw-Mexico en Texas – Mexicaans geweest en de invloeden hiervan waren overal nog duidelijk zichtbaar. Sterker nog, het oorspronkelijke centrum van Ajo ademde nog volledig de sfeer van het ‘oude Mexico’. Het contrast met de nieuwbouw van de laatste tien à vijftien jaar, die rond dit centrum was opgetrokken, was opvallend. Deze nieuwbouw bestond voor het grootste deel uit fabrieken, werkplaatsen, opslagplaatsen en armoedige huisjes voor de vele arbeiders in de kopermijnen. Overdag zou het hier ongetwijfeld een drukte van belang zijn, maar nu het donker was, was dit gedeelte van Ajo bijna uitgestorven. Het gezellige centrum met zijn vele gelegenheden om te eten en te drinken zoog de bewoners van de buitenwijken – en hun dollars – als het ware aan.

Niemand besteedde ook maar de geringste aandacht aan Arendsoog en zijn Indiaanse vriend. Zij hadden niet anders verwacht in dit snel groeiende stadje waar zich elke dag nieuwe mensen vestigden.

‘Hoe wij vinden mister Fitzmaurice?’ vroeg Witte Veder.

Arendsoog grinnikte. ‘Wacht maar af... Ik heb een idee. ‘Een brutaal mens heeft de halve wereld,’ zeggen ze weleens...’ Verder liet hij Witte Veder in het ongewisse.

Stapvoets reden zij door de gezellig drukke straten van het centrum. Oppervlakkig gezien zagen zij eruit als een paar vermoeide reizigers, die half slapend een plaatsje voor de nacht zochten. In werkelijkheid echter ontging niets onze vrienden. Toen zij hun rijdieren bij het sheriffkantoor stilhielden, hadden zij dan ook als het ware een platte-